

и на ржава, за да излѣзе навънъ цвѣтната подплата. Острия върхъ на обувката съвсемъ се изоставилъ — тя добила отпредъ четвъртата форма съ цепки на всѣки прѣстъ. Шапката станала беретка отъ кадифе и косата подрѣзвали до врата.

Въ женското облѣкло туниката се срѣзала на корсажъ и пола. Корсажа си останалъ правъ съ шевове само подъ мишницата, плътно прилепналъ и съ голѣмо деколте. Фустата била широка отъ прави платове безъ шлейфъ, ситно набрана въ талията. При вървежъ дамата приповдигала предната пола. (Фиг. 64).

Фиг. 64 Рокля отъ епоха ренесансъ въ Италия.

Тогава се виждала долната фуста направена сжщо отъ скъпа материя. Цепкитѣ се правѣли само по ржава и корсажа. Когато били по цѣлата дължина, сжщо така се скачали съ панделки. По широката пола не се явило нужда да се правятъ цепки. Изъ улицата деколтето се покривало съ малка раменна пелеринка съ висока наддадена яка, често пжти подпряна на телове. Мантията приличала на мъжката, но съ по-широка изправена яка. (Кройки фиг. 65). Коситѣ плетѣли на плитки и ги придържали съ боне направено отъ платъ изпънатъ на тель. Това боне имало формата на старогръцки шлемъ, безъ конската грива отгоре. Като най-красива гарнитура се смѣтала изпънатата венецианска дантела, както по бонето, така и по изправената яка.

(Фиг. 66). Тази дантела започнала да се работи въ XVI столѣтие, най-първо въ Венеция. Обувкитѣ били широки и безъ токове. Общия видъ на италиянката отъ ренесанса билъ: бюста доста стегнатъ, а въ ханшоветѣ много широка. Дрехитѣ били отъ тежки копринени платове, които започнали да се тъчатъ въ Италия още отъ XII стол. по подобие на византийскитѣ блѣстящи тъкани